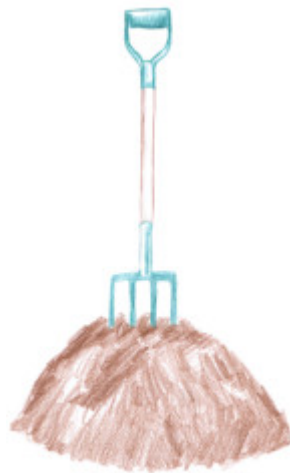

Jak to jednou začne...

Přátelé, protože ve středu večer ještě stále nebylo v USA sečteno, odložíme ještě povídání o tamní situaci o den a mezitím mi dovozte jeden text plný deziluzí. Prosím neberte to jako trvalý a nezměnitelný stav, ale i Vidlák si občas potřebuje poplakat někomu na rameni, ucedit něco v tom smyslu, že svět je nespravedlivý, lidi jsou zlí, všechno je špatně a nic nemá cenu. Tož si potřebuju udělat psychohygienu, trochu se vyřvat, možná i nespravedlivě vynadat někomu, kdo si to nezaslouží, prostě to ze sebe vyplavit a pak se přepnout zpátky do normálního režimu.

Víte, moje největší nevýhoda je v tom, že vidím. Zpravidla vidím překážky ještě dřív, než se projeví – vidím tendence, které mají potenciál bořit, už v době, kdy jsou ještě zcela neškodné. S trochou nadsázky vidím roztomilé štěně pitbula a roztomile popletenou majitelku tohoto štěňátka, obojí je vlastně hezké, ale já už si představuju, jaký to bude průser, až pes vyroste a majitelka se ukáže přesně taková, jaká se jeví. Ne, neventiluju to hned. Většinou jsem optimista. Vždycky si řeknu, že pes může mít přirozeně dobrou povahu, majitelka může jít do sebe, nebo psa svěří zkušenému cvičiteli. Ale pak přicházejí dny, kdy se ukáže, že žádné dobré možnosti nenastaly a za plotem běhá nebezpečné zvíře bez jakékoliv

kontroly o kterém rozhoduje blka, která by nezvládla ani jezevčíka. A to je chvíle, kdy člověk musí vyběhnout do lesa a tam řvát a řvát, i když s tím nemůže nic reálně udělat.

Pokud si přečtete moje články z posledních měsíců, tak se jimi jako červená nit táhne myšlenka, že se blížíme k dějinnému zlomu. Naše vláda svoji úlohu nezvládla, evropské elity svojí úlohu nezvládly... nebo ji naopak zvládly perfektně, ale nic dobrého z toho pro nás nekouká. Já bych vlastně rozuměl tomu, kdyby na současném stavu v Evropě třeba pořádně vydělaly Spojené státy, ale ono ani tam to nevypadá pro běžného Američana moc dobře.

Všude vidíte stejné signály – inflace, propad ve stavebnictví, pokles zájmu o hypotéky (u nás to prý v září bylo skoro o 80%), zprávy zavírání průmyslových provozů a propouštění, zadrhnuté obchodní vztahy, válka za humny, stále větší tlak na uskutečňování Grýndýlu, zničení Nordstrýmů... i ten Václav Bartuška teď měl rozhovor na Rádiu Universum a kdybych neznal jeho starší názory a slyšel o něm poprvé, tak bych ho asi chtěl pozvat na zabijačku, protože jeho současné myšlenky se už hodně blíží tomu, co tady už roky meldujeme. Kdybych od něj neslyšel nic jiného, myslel bych si, že je to další libtard, co je už jednou nohou v Alternativě.

Raději ani nemluvím o migrační krizi a půl milionu Ukrajinců u nás, velkoryse pominu, že naše plynové zásobníky jsou naplněné plynem pro německé firmy, vynechám čtyřnásobnou cenu hnojiv a podobná navýšení cen energií. V okolních státech to vypadá podobně.

A na nejdůležitějším postu sedí Blyštivý Péťa...

My se blížíme k nárazu. Titanic se potápí. Kotel je přetopený, víme, že bouchne, jen nevíme kdy přesně, nevíme, jakou to udělá škodu a kdo to nejvíc schytá. Není žádná síla, která by tomu mohla zabránit...

Když se začalo mluvit o té první demonstraci (kterou z mého tehdejšího pohledu svolal Jindra Rajchl, protože ten byl v srpnu nejhlásitějším propagátorem) tak jsem si tenkrát řekl, že je to to

jediné, co ještě máme. Jindru jsem pozval k sobě, popovídali jsme si o budoucnosti a shodli jsme se, že by tudy mohla vést cesta. Když pak na Václavák přišlo sto tisíc lidí, tak jsem to bral jako průlom. Dokázali jsme se svolat za naprostého informačního embarga majnstrýmu a na jednom pódiu se objevili víceméně všichni, kteří se nesmířili s nezvratným osudem.

Ejhle, říkám si, ekonomickému nárazu asi nezabráníme, na to sto tisíc lidí nestačí. Ale je to skvělá ukázka Svatoplukových prutů svornosti. Co dokáže jednota. Jednota tříprocentních straniček, které dohromady překročí pětiprocentní hranici pro poslaneckou sněmovnu. Jednota obyčejných taťků a mamin, kteří se zvedli z gaučů a přijeli do Prahy. Jednota aktivistů a odborníků, kteří mají co říci, jednota lidu, který je tolerantní k řečníkům a poslouchá... Až se to tu začne potápět, tato jednota bude třeba schopná začít organizovat záchranné práce. Až se jednoho rána probudíme do nefunkčních bankomatů, nezvěstného premiéra a zděšeného hejna v poslanecké sněmovně, tak tady na ulici vzniká síla, která pro koordinaci své činnosti nepotřebuje majnstrým. Budou tu lidé, kteří budou vyzkoušeni organizováním demonstrací, kteří budou mít za sebou první jednání o společných zájmech, my budeme vědět, jak jim to jde a bude celkem zřejmé, kdo si důvěru zaslouží a kdo ne.

Této myšlence jsem začal sloužit. Blížíme se ke zlomu a tyto demonstrace byly to jediné, co máme, abychom pak, v tom nejtěžším dni, měli alespoň malý náskok. Máme alespoň tohle, aby to nedopadlo jako v roce 89, kdy revoluci lidu promtně ukradly dobře organizované síly, které hladce provedly převzetí moci a rychle napodepisovaly rektální alpinismus směrem na Západ. A než jsme to rozpoznali, než nám došlo, že jsme byli oklamáni, tak už bylo pozdě. O třicet let později se to zase láme. A my najednou máme strašně málo času se zorganizovat, naučit se to, co jsme za třicet let zapomněli, poskládat alespoň nějaké struktury, abychom měli alespoň teoretickou šanci zase neskončit v lokajském postavení.

Já vím, že člověk by měl organizaci stavět, jako by na to měl celou věčnost. Neměl by se unáhlit, neměl by to dělat halabala. Ale... zlom nepočká. Hospodářství už klesá a většina ukazatelů je horších, než v roce 2008. Některé hospodářské signály jsou nejhorší od Velké krize ve 30tých letech a některé jsou nejhorší od začátku sledování. Do toho furt slyšíte Putina, jak mluví o novém světovém řádu a Sitting Pinga, jak to rovnou uskutečňuje. Náráz bude, revoluce bude, ale ukončovat ji zase bude někdo jiný, protože nejsme organizovaní. Proto ten spěch. Proto ty demonstrace, proto to moje bubnování. Krize nepočká. Z hradeb jsou všude vidět hořící vesnice a my jsme ještě nevytvořili ani domobranu. I špatná organizace je lepší, než žádná organizace.

Dovolte mi prosím dneska říci, že ztrácím víru. Na první demonstraci byli všichni ti, kteří už dlouho předtím svolávali. Rajchl, Majerová, Havel, Vrábel, Skála... a další a další. Ti všichni o demonstraci mluvili dlouho dopředu, nevynechali žádnou příležitost ji propagovat a nejvíc pro to podle mě tenkrát udělal Jindra Rajchl, což pak také bylo na demonstraci znát. Měl největší aplaus. Ale i Trikolóra tam měla své příznivce, hodně lidí tam bylo od SPD (jen ti nebyli na pódiu), své příznivce měli i odborníci a tohle všechno dohromady fungovalo. Tři pruty. Aktivisti, odborníci, politici. Chtělo to už jen jedno jediné – aby se všichni dohodli.

Nestalo se.

A v té chvíli nastalo to druhé. Jak se jednou začne něco rozpadat, tak to zpravidla nepřestane. První roztržka je jako rozbuška a hned po ní následují další. A další. Každý prut sám za sebe a ještě pro jistotu přelomit na dvě poloviny. Aktivista Vrábel má jednu demonstraci a aktivista Havel má druhou. Ani na jedné nebude Jindra Rajchl, i když to byl on, který pro propagaci udělal v první chvíli asi nejvíc a měl největší ovace. Trikolóra jde také svojí vlastní cestou. Odborníci jdou s Havlem, ale politici tam prý nebudou. U Vrábela zase všichni „slouží globalistickým strukturám,“ až nakonec asi nikdo nezbyde. Nejodpovědněji se nakonec zase chová jen ten lid, který

disciplinovaně chodí... taťkové, mamky a senioři vlastně nejlépe chápou, co všechno je v sázce, protože je to právě jejich majetek a jejich svobody, které jsou první na ráně.

No, takhle hentu jednodu fakt nevybudujeme. Jak se to začalo drodit, tak od té doby to jen zrychluje. Krize se nám zhmotňuje před očima a hlouček obránců se rozpadá na izolované skupinky. A národe, tebe se ptají čím dál méně, co tomu říkáš. Vlastně teď máme to, co jsme tu měli vždycky. Hodně náčelníků, málo indiánů a žádnou perspektivu širší shody.

Možná je to ode mě jen splín z posledních dnů a posledních informací, které se ke mě dostaly, ale s každým dalším telefonátem ztrácím naději, že z toho může vzejít něco silného a jednotného. Sakra, ten Orbán tu fakt chybí....

Když jsme se po první demonstraci dozvěděli, že se nám organizátoři rozhádali, tak byl mezi veřejností poměrně silný tlak na oba, aby se dali zase dohromady. Myslím, že to zafungovalo, na konci září byli na pódiu opět spolu. Možná bychom podobný tlak potřebovali i teď. Akorát tak desetkrát větší. Rozpadá se toho víc, než jen Havel a Vrábek. Já vím, že teď naštvu asi všechny, ale chtělo by to, aby si sakra všichni vzpomněli, proč ta první demonstrace fungovala. Protože tam byli všichni. Ano, každý tam byl se svými příznivci, každý měl nějakou svojí představu, ale ta síla vznikla z toho, že tam byli spolu. Možná by to chtělo, aby lid řekl, že jsme chtěli jednotu a kvůli této jednotě jsme byli tolerantní a vstřícní. Kvůli této jednotě jsme táhli za jeden provaz a nechali si pochybnosti pro sebe. Možná by to chtělo, abychom všem ukázali, že na nás fakt nemají bíanco šek a pokud si budou dělat, co chtějí, tak u toho nemusíme být.

Je to jen splín. Špatná nálada. Moc jobovek naráz, příliš mnoho drobností, které mohou vyrůst v průser, v jednom týdnu a málo pozitivních zpráv, kvůli kterým by člověk mohl zůstat optimistou. Já se zase polepším. Nepochybuji o tom, že mi dneska hodně lidí napíše i zavolá, abych to neviděl tak černě. Slibuju, že se pokusím.

